

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 10 — ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 12.
Ἡ συνδρομὴ εἶναι προκλητικῆ ἰσχύος ἢ καθ' ἰζαμίαν εἰς δύο ἔτας δόσεις.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΥΠΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

Ἐν ἔθρ. Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπ. 20.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — 23 Δεκεμβρίου 1884.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΕΛΤΙΟΥ: Ἔργα καὶ ἡμέραι. — Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά. — Συδέρου οἶκος, ὑπὸ Γ. Λαμπάκη. — Ἡμερολόγιον. — Ἐβδομάς. — Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων. — Πνευματικά ἀσκήσεις. — Ἀλληλογραφία.

ΦΥΛΛΟΥ: Ἡ Ὀλυμπία, ὑπὸ Χ. Τ. — Ὁ ἐν Ῥωμουνίᾳ μισελληνισμός, (τέλος) ὑπὸ Π. Πανᾶ. — Αἱ γυναῖκες ἐν Κίνα, ὑπὸ τῆς δος Ἰ. Α. Μ. — Τὰ σκάγια (διήγημα).

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 44 (τῆς 30 Δεκεμβρίου) συμπληροῦμεν τὸν πρῶτον τόμον τῆς Ἐβδομάδος ὅπως, κατὰ τὰ γενικῶς παραδεδεγμένα, ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου τοῦ νέου ἔτους ἀρχίσωμεν νέον τόμον.

Τοῦτο δὲν ἐπιρραίνει ποσῶς τὴν συνδρομὴν, ἥτις θὰ λήγῃ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τοῦ Φεβρουαρίου.

Νέοι συνδρομηταί, προκληρότεροι τὴν ἔτησιν αὐτῶν συνδρομῆν, γίνονται δεκτοὶ καὶ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου εὐελπιστοῦμεν δ' ὅτι θέλουσιν ἐγγραφῆ ἰκανοί, ἀποθλίποντες εἰς τὸ ποῖόν τῆς ὕλης καὶ εἰς τὸ εὐωνότατον τῆς τιμῆς, ἥδη μάλιστα, ὅτε δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι ν' ἀγοράσωσιν ὀλόκληρον σειρὰν προγενεστέρων τόμων.

Ἡ συνδρομὴ μένει ἡ αὐτή, ἦτοι **Δρ. 10** μόνον, διὰ τε τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις συνδρομητάς, καὶ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ (προσπιθεμένων αὐτοῖς μόνον δύο δραχμῶν ἀπέναντι τῶν ταχυδρομικῶν.)

Μετὰ τοῦ φύλλου τῆς 30 Δεκεμβρίου θέλει δοθῆ καὶ τὸ ἐξώφυλλον μετὰ πίνακος τῶν περιεχομένων καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν συνεργατῶν καὶ ἀνταποκριτῶν τῆς Ἐβδομάδος, κατὰ τὸ λήξαν ἔτος.

Κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος θέλουσιν ἐπενεχθῆ εἰς τὴν Ἐβδομάδα μεταβολαὶ τινες, ὡς λ. χ. ἡ συγχώνευσις τοῦ Δελτίου μετὰ τοῦ φύλλου (ὅπερ θ' ἀποτελεῖται ἐκ 12 σελίδων), καὶ τινες βελτιώσεις, δι' ὧν ἐλπίζομεν, ὅτι θ' ἀνταποκριθῶμεν πως εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Καὶ κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἡ πολιτικὴ ἐπεσκίασε πᾶν ἄλλο γεγονός· ἐν τούτοις καὶ τοῖς μὴ ἐνδιαφερομένοις διὰ τὴν τοιαύτην πολιτικὴν — καὶ εἶναι ὀλίγιστοι — παρετέθη ἰκανὴ τροφή.

Οὕτως· οἱ χρονογράφοι ἐσημείωσαν εἰς τὰς δέλτους αὐτῶν ὅτι «ἐν Ἑνετίᾳ ἀπεβίωσεν ὀγδοηκοντοῦτις ἡ κόμησσα Μοροζίνη, τελευταία ἀπόγονος τοῦ ἐνδόξου ἡρώος, εἰς ἃν εὐγνωμονοῦσα ἡ Δημοκρατία τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἀπένευμε τὴν προσωμίαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ. Ἡ κόμησσα ἐκέκτητο ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς πολῦτιμον συλλογὴν τῶν ὄπλων, σημαδιῶν, καλλιτεχνημάτων καὶ λοιπῶν τροπαίων, ἅτινα ἀπεκόμισεν ὁ Μοροζίνης ἐκ τῶν κατὰ τὸν Μωρέαν ἐκστρατειῶν του». Προσεχῶς ἐν τῇ «Ἐβδομαδί» θέλει γραφῆ περὶ τῆς ἐκστρατείας του εἰς Ἀθήνας, ἐξ ὧν Κύριος οἶδε πόσα ἀντικείμενα ἀφαιρεθέντα ἐκόμισαν τὴν συλλογὴν τῆς εὐγενοῦς κομῆσσης.

Τοὺς κοινωνιολόγους καὶ τὸν δικαστικὸν κλάδον ἐν γένει ἀπησχόλησε κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἡ δίκη περὶ τῆς δολοφονίας τοῦ πολυκλαύστου ἐν Μανσούρα προξένου Ἀ. Κροκίδα, καταδικασθέντος ἤδη μόνου τοῦ αὐτοῦ γοῦ νεανίου Εὐαγγ. Νατσιού εἰς θάνατον, τῶν συνεταίρων του φυγοδικούντων.

Τοὺς σκανδαλογράφους ἐνέπνευσεν ἡ «Λουομένη Ἑβραία» Μερκάδα Μακαθιά-Λειβαδίτῃ-Ἀργουστή, ἥτις μεταβάσα νὰ λουσθῆ ἔμεινεν ἐπὶ δύο περιπύδων γυμνῇ, διότι ἠρνήθη ἡ διευθύντρια νὰ τῇ δώσῃ τὰ ἐνδύματά της, ἰσχυρίζομένη ὅτι ἔχει διαταγὴν τοῦ ἀρχιερατικῶν νὰ τὰ κατὰσχῃ, ἕως οὗ ὁ σύζυγός της πληρῶς τὴν ὀφειλομένην συνεισφορὰν.

Τοὺς χρυσοθήρας ἠλέκτριον ἡ ἀναζήτησις τοῦ ἐκ 200,000,000 θησαυροῦ τῆς μακαρίτιδος μοναχῆς Εὐπραξίας Παπαθανασοπούλου, ἐφ' οὗ θὰ προβάλλῃ — ἅμα ἀνακαλυφθῆ — κληρονομικὰ δικαιώματα Λεωνίδας Μιχαλόπουλος ὁ Αἰγιεύς.

Τοὺς ἐνδιαφερομένους διὰ τὴν πορείαν τῶν οὐρανίων σωμάτων ἀπησχόλησεν ἡ μετ' ἐκπλήξεως οὐχὶ ἀμιγροῦς θαυμασμοῦ ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῇ «Νέᾳ Ἐφημερίδι» μεγάλη ἀνακάλυψις τοῦ κ. Α. Θ. Ἰωαννίδου, καθ' ἃν αἱ ἡμέραι τοῦ Δεκεμβρίου ἠῤῥῆσαν — ἕνεκα τῆς ἐκτάκτου παρατηρηθείσης ἐρυθρότητος — κατὰ δύο ὥρας.

Ἡμεῖς δὲ τοὺς φιλολογοῦντας ἐνεθουσίασεν ἡ ἐκτακτος ἐν τῷ Ὠδαίῳ ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐπιτυχία τῆς τελευ-

ταίας κωμωδίας τοῦ κ. Δ. Α. Κορομηλά, δοῦσα ἡμῖν εἰκόνα τῆς ἐν τῷ ἀπωτάτῳ μέλλοντι εὐτυχοῦς ἐκείνης διὰ τὴν ἑλληνικὴν σκηνὴν ἐποχῆς καθ' ἣν θὰ ἀνέλθωσιν ὅπως διδάξωσι καλλιτέχναι καὶ οὐχὶ τεχνῖται.

Τὸ φύλλον τῆς 30 Δεκεμβρίου, ἐπιμελημένον κάπως θέλει διανεμηθῆ ὡς συνήθως, οὐδὲν ἄσφαρὸν λόγου πειθότος, ὅπως συναντηθῆ μετὰ τῶν ποιημάτων τῶν κληροδοξακαριστῶν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

— Εἰς τι τεῦχος τῆς «Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος», ὅπερ κατωρθώσαμεν ν' ἀνακαλύψωμεν κάπου, ἐδημοσιεύθη περισπούδαςτος διατριβὴ τοῦ κ. Στεφάνου Δραγούμη περὶ «καθορισμοῦ τοῦ Ἀττικῶν Δήμου Βατῆς». Ταύτην δι' ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων θέτει εἰς τὰ σημερινὰ Πατῆσια, ἐξ ἧς ἔλκουσι τὸ γένος. Ἡ Βατῆ ἐτίθετο μέχρι τοῦδε ἐν τῇ Μεσογαίᾳ, (μεταξὺ Πεντέλης καὶ Ὑμηττοῦ), παρὰ τὴν Ἀθηναϊκὴν Βάθειν κ.λ.

Κατὰ τὸν κ. Δραγούμη τὸ ὄνομα **Πατῆσια** εἶναι παραφθορὰ τοῦ τοπικοῦ ἐπιρρήματος **Βατῆσι** ἀπαντῶντος εἰς ἐπιγραφάς.

Καὶ ταῦτα μὲν ἔχουσι καλῶς, πλὴν δὲν συμφωνοῦσι πρὸς τὴν περὶ Πατισίων παράδοσιν.

Τὸ ὄνομα Πατίσια δὲν ἀπεδίδετο εἰς ὄλην τὴν περιοχὴν ὅπως σήμερον, ἀλλ' εἰς ὄρισμένον καὶ μικρὸν αὐτῆς μέρος· τοῦτο δὲ εἶναι κοινὸν εἰς τὴν πολυώνυμον Ἀττικὴν, ἧς ἡ γῆ καθ' ἑκάτον βήματα φέρει νέα ὀνόματα, ἅτινα ὡς μὴ ἀνήκοντα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὴν ἀρχαιότητα, οὐδεὶς ἔλαβε τὸν κόπον νὰ τὰ ἐξετάσῃ.

Ἡ ἐν λόγῳ θέσις ἀτυχῆσασα καὶ ἐκ τοῦ Πατισῆ καὶ ἐκ τῶν Παραδεισίων νὰ δεχθῆ παραγωγάς, δὲν ἐλέγετο, κατὰ τὴν παράδοσιν, Πατίσια ἀλλὰ Ἀγὰ-Πατίσια· καὶ τοῦτο διότι, ὡς λέγεται, ἀγὰς τις, διάσημος μέθυσος, οὐδέποτε βαδίζων τὴν εὐθείαν, εἶχε πύργον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Μεθ' ὀπόσης ὀργῆς ὁ μακαρίτης κατεδῶκε τοὺς φωνάζοντας αὐτῷ καθ' ὁδὸν «**Ἀγὰ !!! πά(α) ἔσρα**»

Ἀλλὰ πιθανὸν νὰ προῦπηρχε τὸ ὄνομα, καὶ ταῦτα νὰ ἐδημιουργήθησαν πρὸς δικαιολόγησιν τῶν συνθετικῶν αὐτοῦ μερῶν.

— Ἀπλήστως ἀναγινώσκεται τὸ νέον ἀριστοτέχνημα τοῦ κ. Χαράλαμπος Ἀννίνου «Ἐδῶ κ' ἐκεῖ», περὶ οὗ θέλομεν γράψαι ἐν ἐκτάσει. Ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἡ κοι-

ωνία ἐδημιούργει φιλολογικὰς ἐπισημότητας, ὡς ἄλλος Θεός, ἐκ τοῦ μηδενός, παρήλθε πλέον ἀνεπιστρεπτεῖ· σήμερον ὅπως καταλάβῃ διαπρεπῆ ἐν τῇ φιλολογίᾳ θέσιν, ὅπως τὸ ὄνομα τοῦ ἐξέλητῆ τοῦ μικροσκοπικοῦ κύκλου ἀλληλοθαυμαζομένων τινῶν ἐλαφρογράφων, δεόν νὰ παραγάγῃ ἔργα ἀξίας, ἔργα ἀναμφισβητήτου πατρότητος.

Διὰ τοῦτο ἠσθάνθημεν ἀληθῆ χαρὰν διερχόμενοι τὰς πρωτοτύπους, τὰς χαριτωμένας σελίδας τοῦ ἐν λόγῳ ἔργου.

— Εἰς τὴν ἀρκτικὴν πλευρὰν τοῦ ἐν Πατισίσις ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἀγ. Λουκᾶ ὑπάρχει λαμπρὸν Ῥωμαϊκὸν μουσειεῖον ἑδάφος, ὅπερ μετ' οὐ πολὺ καταστρέφεται κατεδαφιζομένου τοῦ νῦν ναοῦ· νομίζομεν ὅτι δὲν θὰ δυσαρεστήσωμεν τοὺς ἀρμοδίους παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ διατηρηθῇ ἢ νὰ μετατοπισθῇ τεχνηέντως μέχρις ὅτου γνωσθῇ τί ἦτο ἄλλοτε ἐκεῖ.

— Εὐχαρίστως καταχωρίζομεν εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον τὴν περὶ Ὀλυμπίας διατριβὴν τοῦ ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Χ. Τ. μετριοφρόνως κρυπτομένου νέου ἀρχαιολόγου, ἐξ οὐ πολλὰ ἢ ἐπιστήμη ἐλπίζει. Προσεχῶς θέλομεν δημοσιεύσει τινὰ καὶ περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ὀλυμπίας ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ γεγραμμένην.

Περὶ Ὀλυμπίας εἶχε γράψῃ ἄλλοτε ἐν τῇ «*Εφημερίδι τῶν Συζητήσεων*» καὶ ὁ ἀοιδίμος **Δεληγεώργης**, οὗτινος ἐφ' ὅσον παρέρχονται τὰ ἔτη ἐπὶ τοσοῦτον ἢ ἀναπλήρωτος ἔλλειψις καθίσταται ἐπαισθητὴ, καὶ ὅσιν ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ διανοίᾳ ἠδυνήθη νὰ ἐνοήσῃ καὶ νὰ ἀγαπήσῃ τὸν τε ἀρχαῖον καὶ Βυζαντικὸν ἑλληνισμόν· διὰ τοῦτο, ἐνῶ ἐξ ἑνὸς ἦτο ἄκρος θαυμαστῆς τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος, τοῦ ἀμιγροῦς καὶ θεοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐξ ἑτέρου ἦτο αὐστηρότατος τηρητῆς καὶ προστάτης τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, τῆς περικλειούσης τὸ γόητρον καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ μεταγενεστεροῦ ἑλληνισμοῦ, τῆς ἄλλοτε μὲν παρηγορησάσης τὸν δούλον, ἤδη δὲ συνδεούσης τὸν ἡμιελεύθερον μετὰ τοῦ δούλου!

— Κατὰ τὸν προσεχῆ Ἰανουάριον ἐκδοθήσεται ἐν Λειψίᾳ ἐβδομαδιαῖον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον *Die Gesellschaft* (Ἡ Κοινωνία) ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Conrad, ὅπερ θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν *φυσιογραφικὴν* λεγομένην σχολὴν.

Ἐξεδῶθῃ ἐν Πάτραις ἐν ἰδίῳ τεύχει ἡ περὶ χριστιανικῆς ἠθικῆς Β' ὀμιλία ἐν τῇ σχολῇ τοῦ λαοῦ (Περὶ ἀγάπης) τοῦ ἀρχιμανδρίτου Ἡλία Βλαχοπούλου. — Τὸ ἐγκύλιον ἡμερολόγιον τοῦ κ. Μ. Πανᾶ, ἐκπληροῦν ὄντως τὸν σκοπὸν τοῦ καὶ δικαιολογοῦν τὸν τίτλον τοῦ. Εἰς τὸ χρησιμώτατον τοῦτο ἔργον εὐχόμεθα μακρῶν ἐτῶν βίον.

— Ἀγγέλλεται ἡμῖν ὅτι προσεχῶς ἐκδίδεται πρὸς χρῆσιν τῶν δημοτικῶν σχολῶν κατὰ νέον ὄλως σύστημα «*Βγχειρίδιον ἐκθέσεων ἰδεῶν*» ὑπὸ τοῦ ἐν Ραλαζίῳ κ. Σπυρ. Μιχαηλίδου Ὀλυμπίου φιλοπόνου δημοδιδασκάλου τοῦ καταχωρίσαντος διάφορα πρότυπα μαθήματα ἐν τῷ «*Παιδαγωγικῷ Σχολείῳ*».

Ἀπὸ τοῦ προσεχῶς Ἰανουαρίου θέλομεν καταχωρεῖν καὶ συντόμους παρατηρήσεις τοῦ κ. Κ. Σ. κόντου ἐπὶ τῆς γραφομένης σήμερον γλώσσης.

ΣΥΒΕΡΟΥ ΟΙΚΟΣ

Μετὰ πολλῆς μου χαρᾶς εἶδον καὶ πάλιν δημοσιευόμενον εἰς τὸ προηγούμενον δελτίον φίλτατον χριστιανικὸν ἀντικείμενον τὴν χριστιανικὴν σφραγίδα τοῦ κ. Νιδλερ μετ' ὄλως διάφορον ἀνάγνωσιν τῆς ἰδικῆς μου, ἀφεύκτως δὲ ἠθελον παραδεχθῆ ταύτην, ἂν καθαρὰ καθαρὰ καὶ ἀπλούστατα δὲν ἀνεγινώσκετο ἐπ' αὐτῆς τὸ «*Συβέρου οἶκος*», καὶ οὐχὶ τὸ «*Σέβου Κύριον*» τοῦ κ. Δραγάτση οὐδὲ τὸ «*Σὺ βίου ἔρκος*» τοῦ κ. Π. Ἡρειώτου.

Ὁ κ. Δραγάτσης λέγει ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς σφραγίδος ἀνάγνωσις «*Συβέρου οἶκος*» «*οὐδεμίαν παρέχει ἔννοιαν*»· τότε ὅμως οὐδεμίαν ἔννοιαν πρέπει νὰ ἔχωσι καὶ αἱ ἐκφράσεις τῆς Γραφῆς «*Στεφανᾶ οἶκος*», 1. «*Φιλίππου οἶκος*», 2. «*Ὀνησιφόρου οἶκος*», 3. κτλ. ὅπερ δὲν εἶναι ἀληθές.

Ἡ ἀνωτέρω σφραγίς δὲν εἶναι ἐπὶ μεγάλου μαρμαροῦ, δὲν ἦτο εἰς τὸ ὑπέρθυρον Ἑκκλησίας τινός, οὐδὲ εὐρέθη ἐντεταχισμένη ἐξωθεν οἴκου τινός· δὲν εἶναι δηλαδὴ ἐπιγραφή, ἀλλὰ μικρὰ οἰκογενειακὴ σφραγίς. Κύριος σκοπὸς τῆς σφραγίδος ἐνὸς οἴκου εἶναι νὰ ἔχη τὸ ὄνομα τοῦ οἴκου ἢ τοῦλάχιστον τ' ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματος, καὶ ταύτης δὲ τῆς οἰκιακῆς σφραγίδος σκοπὸς ἦτο ἡ ἐπισήμανσις τῶν Ἄρτων τῶν ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Συβέρου εἰς τὴν Ἑκκλησίαν κυρίως ἐκπεμπομένων. (Προσφοραὶ, Ἀγάπαι, Ἄρτοι, Μνημόσυνα, Ἐορταί, Ἐλεημοσύναι).

Τοῦτο δὲ δὲν θὰ ἐλέγομεν μετὰ τσαύτης βεβαιότητος, ἂν πρὸ μικροῦ ἤδη εἰς τὰς Ἐπαρχίας, ὅπου ἐπικρατεῖ εἰσέτι τὸ σύστημα νὰ πέμπωσι κατὰ Κυριακὴν αἱ ἐνορίται ἄρτους εἰς τὸν ἱερέα ἀντι ἄλλης ἀμοιβῆς, δὲν ἐβλέπομεν ὁμοίως σφραγίδας φερούσας τὸ ὄνομα τοῦ οἴκου πρὸς γνῶσιν τοῦ ἱερέως πόθεν ὁ Ἄρτος, εἰς τοὺς ἀμφιβάλλοντας εἴμεθα πρόθυμοι νὰ δεῖξωμεν νεωτέραν τοιαύτην σφραγίδα. Ἀγνοοῦμεν δὲ ποῦ εὐρίσκει ὁ κ. Δραγάτσης τάξιν καὶ κανονικότητα ἐν τῇ διατάξει τῶν γραμμάτων, ὡς λέγει, ἀφοῦ τῆδε κάκεισε λαμβάνει τὰ στοιχεῖα ὅπως δηλώσῃ τὸ «*Σέβου Κύριον*» καὶ ἀφοῦ καὶ αὐτὸ τὸ πρῶτον ΣΕ διακόπτει τὸ παρεντιθέμενον

ου, οὕτως ὥστε ἡ κατὰ τὸν Δραγάτσην διαγώνιος τάξις δὲν μένει εἰ μὴ μόνον εἰς τὸ ΒΟΥ, ὅπερ ἀνεπαρκές.

Τοῦτο δὲ ἐννοεῖ καὶ αὐτὸς ὁ κ. Δραγάτσης διότι πολιορκούμενος ὑπὸ τῆς ἀταξίας καὶ ἀνωμαλίας τῶν γραμμάτων, θέλων ὅμως νὰ τηρήσῃ καὶ τάξιν, ἀναγκάζεται νὰ παραδεχθῇ ταύτην καὶ ἐν τάξει γεγραμμένην ἀλλὰ καὶ ἐν ἀταξίᾳ. «*Καὶ ταῦτα μὲν τὰ γράμματα, λέγει, οὕτως ἐν τάξει τινὶ κεῖνται, τὰ δὲ ἀπὸ τούτων οὐχὶ ἐν κανονικῇ σειρᾷ.*» Πῶς; ἀφοῦ ἀμέσως ἐξ ἀρχῆς παραδέχεσθε κανονικότητα καὶ τάξιν ὅτι «*τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἐρριμμένα ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, παρατηρεῖται τάξις τις καὶ κανονικότης ἐν τῇ διατάξει αὐτῶν;*» Εἶναι τάξις καὶ κανονικότης νὰ λαμβάνωνται τῆδε κάκεισε τὰ γράμματα ὅπως σχηματίσωσι τὸ «*σέ-*

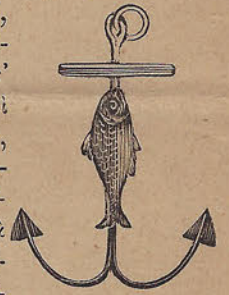
βου Κύριον»; ἢ μήπως φυλάσσεται τοῦλάχιστον ἡ διαγώνιος τάξις; οὐχί. Ἄλλως ἐπιτραπήτω μοι νὰ εἶπω ὅτι τὰ αὐτὰ δέκα γράμματα καὶ ἄλλως, συναρμολογούμενα, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἐκφράσωσι καὶ ἄλλην ἔννοιαν ὡς τὴν τοῦ κ. Ἡρειώτου κλπ. τοῦτο εἶναι καθαρῶς ἔργον ὑπομονῆς καὶ συνδυασμοῦ.

Ἐνῶ δὲ ὁ κ. Δραγάτσης ἀρχόμενος, παρατηρεῖ τάξιν καὶ κανονικότητα, περαίνει τὰς ἑαυτοῦ παρατηρήσεις δικαιολογῶν τὸ ἄτακτον τῶν γραμμάτων, ὅτι δηλ. πρέπει νὰ θεωρήσωμεν τὴν σφραγίδα ὡς συμβολικὴν, «*ἐφ' ἧς διὰ τὸ συμβολικὸν τοῦτο οὕτω διετέθησαν τὰ γράμματα πρὸς ἀποφυγὴν ἀπάτης ἴσως*». Τί ἐννοεῖ ὁ κ. Δραγάτσης διὰ τούτων δυσκόλως ἐννοοῦμεν, ἐννοεῖ δηλ. ὅτι διετάχθησαν τὰ γράμματα οὕτως, ὥστε ἡ σφραγίς αὐτὴ νὰ εἶναι σφραγίς συμβολικὴ κεκουμένην ἔχουσα ἔννοιαν καὶ τοῦτο ὅπως μὴ ἄλλος τὴν παραποιήσῃ; Ἄν τοῦτο ἐννοῖ, δὲν εἶναι ὀρθόν, πρῶτον, διότι ὁ θέλων νὰ παραποιήσῃ σφραγίδα τινὰ δὲν ἐξετάζει τί λέγει ἡ σφραγίς, θὰ παραποιήσῃ ταύτην ἀκριβῶς ὡς ἔχει τὸ πρῶτότυπον, καὶ ἂς ἀγνοῖ τὸ περιεχόμενον, δεύτερον, ὅπερ καὶ σπουδαιότατον, ἡ σφραγίς αὐτὴ δὲν εἶναι συμβολικὴ, ὡς ἀπλῶς ὁ κ. Δραγάτσης εἰκάζει. [«*Ἀλλὰ τοῦτο ἀπλῆ εἰκασία.*»] Θέλετε νὰ ἴδῃτε Χριστιανικὴν συμβολικὴν σφραγίδα; Ἰδοῦ

μία ἐκ τῶν πολλῶν, ἧς τὸ πλοῦσιον περιεχόμενον καὶ τὴν ἀπ' αὐτῆς μυστικὴν καὶ λαμπρὰν διδασκαλίαν, ἄλλοτε θέλομεν ἀναπτύξει εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώσττας. Διὰ τῶν γραμμάτων οὐδέποτε ἡ σφραγίς καθίσταται συμβολικὴ ἐννοίας τινός. Ἄν δὲ ὁ κ. Δραγάτσης ἐννοῖ ὅτι «*ἡ παραινετικὴ ῥῆσις*» ΣΕΒΟΥ ΚΥΡΙΩΝ ἐγγράφη οὕτως ἀνωμάλως, ὅπως μὴ ἐννοῖται ὅτι ἡ σφραγίς αὐτὴ ἀνήκει εἰς Χριστιανόν, τότε δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ὁ Σταυρός, ἀλλ' ἕτερον κρυπτογραφικὸν ὡσαύτως σύμβολον ἢ, ὅπερ καὶ βέβαιον, ὁ ἔχων τὴν σφραγίδα, διὰ τοῦ Σταυροῦ, δὲν ἀποκρύπτει ὅτι εἶναι Χριστιανός καὶ τότε ἡ ῥῆσις ΣΕΒΟΥ ΚΥΡΙΩΝ ἔπρεπε ὡς ῥῆσις παραινετικὴ, νὰ εἶναι καθαρῶς περὶ τὸν Σταυρὸν γεγραμμένη, ὡς αἱ τοιαῦται διδασκαλικαὶ ῥῆσεις καθαρῶς γράφονται, ἄλλως δὲν ἐκπληροῦσι τὸν τῆς διδασκαλίας σκοπόν.

Ἡμεῖς ἀρχόμενοι ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, ὅπως δηλ. καὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀναγινώσκονται, δίδομεν τὴν ἐξῆς κυκλικὴν καὶ συνεχῆ τῶν γραμμάτων σειρὰν, ἣν ἐπιθυμοῦμεν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν νὰ προσέξωσιν.

Ἡ Δίφθογγος **ΟΥ** (ΟΥ) ἐν τῇ λέξει **ΣΥΒΕΡΟΥ** **ΟΥ** ἐχωρίσθη τὸ μὲν Ο δεξιᾶ, τὸ δὲ Υ ἀριστερᾶ, προσεθέσαμεν δὲ μόνον τὴν κατάληξιν ΟΣ ἐν τῇ τελευταίᾳ λέξει ΟΙΚ[ΟΣ], ἧς τὸ Κ εἶναι κεκλιμένον.

ΣΥΒΕΡΟΥΟΙΚ

Ότι δὲ κατὰ κανόνα πᾶσαι σχεδὸν αἱ χριστιανικαὶ ἐπιγραφαὶ πάσχουσι συντμήσεις τοῦτο εἶναι γνωστὸν εἰς πάντα, ὅστις ἠσχολήθη εἰς ἀνάγνωσιν χριστιανικῶν γραμμάτων. Οὕτως ἀπὸ τῆς παρούσης σφραγίδος, ΜΕΓ[ΑΛΗ]C ΕΚΚΛ[ΗΣΙΑ]C. ἣτις εἶναι ἀποτυπωμένη ἐπὶ κέραμου τῷ 1870 καταπεσόντος ἀπὸ τῆς στέγης τῆς ἀγίας Σοφίας, ἠλείπουσιν 7 γράμματα, 3 ἀπὸ τῆς πρώτης λέξεως καὶ 4 ἀπὸ τῆς δευτέρας. Ὅπως δὲ διὰ τῆς σφραγίδος ταύτης ἐσημαίνοντο αἱ κέραμοι τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, οὕτω διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ Συβέρου ἐσημαίνοντο οἱ ἄρτοι, οἱ προερχόμενοι ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Συβέρου.

Περὶ τοῦ ὀνόματος Συβέρου εἶπομεν ἤδη ὅτι ἦν κοινότατον μεταξὺ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῶν χριστιανῶν τῶν πρώτων αἰῶνων καὶ μόλις κατὰ τὸν 1 αἰῶνα καθίσταται σπάνιον καὶ σχεδὸν τὸν τεῦθεν ἐκλείπει.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ ὅτι δέχομαι ἐν μίᾳ καὶ τῇ αὐτῇ ἐπιγραφῇ δύο τύπους τοῦ αὐτοῦ γράμματος, ὅπερ, κατὰ τὸν κ. Δραγάτην, **ἀδύνατον**, εἰς τοῦτο δὲν πταίομεν

ἡμεῖς, ἀλλ' οἱ ἀρχαῖοι Χριστιανοί, οἵτινες ἀδιαφόρως ἐν μίᾳ καὶ τῇ αὐτῇ ἐπιγραφῇ οὐχὶ σπανίως διαφόρους τύπους μεταχειρίζονται. Ὁ κ. Δραγάτης ὅπως πεισθῆ, ἄς ἀνοίξῃ τὸ Corpus I. G. ἄς φυλλολογήσῃ ὀλίγον τὰς ἐν τέλει χριστιανικὰς ἐπιγραφάς, καὶ τότε θὰ ἴδῃ κατὰ πόσον ἔχομεν δίκαιον. Καὶ ἔτι πλεόν' θέλει ὁ κ. Δραγάτης νὰ τῷ δεῖξωμεν ἐπιγραφὴν, ἐν ἣ ἀκριβῶς τὸ γ φέρεται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δύο τύπους, ὑφ' οὗ φέρεται ἐν τῇ ἀνωτέρω σφραγίδι; ἄς ἴδῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 8728. τοῦ C. I. G. ἐν ἣ ὄχι μόνον τὸ γ, ἀλλὰ καὶ τὸ α ὑπὸ δύο λίαν διαφόρους τύπους εὐρηται καὶ τότε ἀγνοοῦμεν ποίαν θέσιν ἔχει ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἡ δογματικῇ κρίσις τοῦ κ. Δραγάτη, «οὐδὲ εἶναι δυνατὸν νὰ φέρωται δύο τύποι τοῦ αὐτοῦ γράμματος». Καὶ ταῦτα περὶ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ κ. Δραγάτη, ἣδη μεταβαίνομεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Κ. Ἡρειώτου. Ὁ κ. Ἡρειώτης ἀνέγνω «Σὺ βίου ἔρκος», ἀνάγνωσις, ἣτις φαίνεται μὲν πιθανῆ εἰς τὸν κ. Δραγάτην, ἀλλὰ διὰ 4 λόγους οὐχὶ καὶ ἐπαρκῆς.

Καὶ οἱ τέσσαρες ὅμως οὗτοι λόγοι τοῦ κ. Δραγάτη οὐδὲν ἰσχύουσιν πρὸ ἐτέρου πολὺ σπουδαιότερου ἐπιστημονικοῦ λόγου ὅπως ὁ κ. Δραγάτης εὐφυῶς ἀνέγνω ΣΕΒΟΥ ΚΥΡΙΟΝ, οὕτως εὐφυῶς ὁ κ. Ἡρειώτης ἀνέγνω ΣΥ ΒΙΟΥ ΕΡΚΟ[Σ]· ὁ λόγος ἔγκειται ἀλλαχοῦ.

Ἐκάστη ἐπιστήμη ἔχει ὀρισμένον κύκλον ὄρων, λέξεων, καὶ ἐκφράσεων. τὸ ἔρκος ἐνταῦθα ὁ κ. Ἡρειώτης τὸ ἐκλαμβάνει βεβαίως ἀντὶ τοῦ, προπύργιον, βοήθεια κλ. Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὅμως οὐδέποτε οἱ ἀρχαῖοι Χριστιανοὶ θὰ ἔλεγον περὶ τοῦ Σταυροῦ «ἔρκος βίου». Ἐχομεν πλῆθος χριστιανικῶν ἐπιγραφῶν ἐπικλησῶν τοιούτων, ἐν οὐδεμίᾳ ὅμως εὐρηται ἡ λέξις ἔρκος, ἣτις εἶναι καθαρῶς λέξις Ὀμηρικῇ, ἀπαντῶσα συνήθως ἐν τῇ στερεοτύπῳ ἐκφράσει «ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;» καὶ ἐν ταῖς «ἔρκος Ἀχαιῶν» «ἔρκος πολέμοιο».

Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἔχομεν τὰς γνωστὰς παραλλήλους χριστιανικὰς ἐκφράσεις. «Σὺ μου δύναμις, Σὺ μου ἀντίληψις, βοήθεια, ἐλπίς, καὶ τὸ πάντων συνηθέσθαι, μετὰ τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ «Σταυρὲ βοήθει τῷ σῶ δούλῳ ἢ τῷ σῶ ἰκέτῃ», λέξεις ὅλως συναισθήσεως χριστιανικῆς, οὕτως ἐνῶ ἡ λέξις δύναμις εὐρηται 114 φορές ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ, τὸ ῥῆμα ἀντιλαμβάνεσθαι, ἔξ οὗ ἀντίληψις β, τὸ ῥῆμα βοηθεῖν βοηθός καὶ βοήθεια 10, ἡ λέξις ἐλπίς 52 καὶ οὕτω καθεξῆς, ἡ λέξις «ἔρκος» εἶναι λέξις ὅλως ἀγνωστος ἐν τῇ θρησκευτικῇ γλώσσῃ τοῦ λαοῦ καὶ μάλιστα ἐπὶ σφραγίδων τοιούτων.

Συγκεκριαλιούντες ἐπομένως τ' ἀνωτέρω, διὰ τοὺς λόγους, οὗς ἀνεπτύξαμεν, ἐμμένομεν ἐν τῷ ἀναγνώσει «Συβέρου οἶκος».

Χαίρω δὲ ὅτι καὶ πάλιν ἐτέθη ὑπὸ συζήτησιν καὶ μελέτην ἡ αὐτῇ χριστιανικῇ σφραγίδι, διότι, διὰ τῆς δημοσιεύσεως τοιούτων χριστιανικῶν ἀντικειμένων, τῆς συλλογῆς χριστιανικῶν ἐπιγραφῶν, χριστιανικῶν συμβόλων, Σταυρῶν, ἱερῶν Δέλτων, εἰκόνων καὶ λοιπῶν ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν, ἐκ τῆς σπουδῆς τούτων καὶ ἐκ τῆς πρὸς ἄλληλα συγκρίσεως, δυνατὰ νὰ ῥιφθῇ μέγα καὶ ἀπλετον φῶς εἰς τὴν Χριστιανικὴν ἀρχαιολογίαν τῆς Ἑλλάδος, ἣν ζοφερόν μέχρι τοῦδε καλύπτει σκότος.

Ἄν οἱ Κύριοι ἔχωσι ν' ἀντείπωσιν εἰς τι τῶν ἤδη ῥηθέντων, λίαν εὐχαρίστως θέλω ἀκούσει τὴν γνώμην αὐτῶν.

Γ. ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 23. Τῶν ἐν Κρήτῃ 10 μαρτύρων Τὰ ὀνόματα τούτων εἰσὶ Θεόδουλος, Σατορνίνος, Εὐπόρος, Γελάσιος, Εὐνικιανός, Ζωτικὸς, Ἀγαθόπουρος, Βασιλείδης, Εὐάρεστος καὶ Πόμπιος. Ἦθλησαν δὲ ἐπὶ Δεκίου τῷ 250.

ΙΣΤΟΡΙΑ.— 23 Δεκεμβρίου 1829. Διορίζεται πληρεξούσιος τοποτηρητῆς τοῦ Κυβερνήτου κατὰ τὴν Σπερεῶν Ἑλλάδα ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ *Αὔγουστινος*.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἄπεφασίσθη ἡ ἔνωσις τῆς Τραπεζῆς τῆς «Κωνσταντινουπόλεως» μετὰ τῆς «Ἡπειροβουσαλικῆς» ὑπὸ τῶν οικονομικῶν συμβούλων ἀμφοτέρων τῶν Τραπεζῶν, καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐνεκρίθη καὶ ἐκυρώθη.— Ὁ βασιλεὺς τῆς Σερβίας ἀπένευμε τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Λευκοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν Οἴκου-μενικὸν πατριάρχην Ἰωακείμ τὸν Δ'.— Ἐν Βιτωλίοις τῆς Μακεδονίας ἰδρῶθη δαπάναις τῶν ἐκεῖ ἀξιοτίμων ὁμογενῶν ἱερατικῆ σχολῆ. Οἱ ἐν αὐτῇ τρέφομαι ἀνέρχονται εἰς 30, ἡ δὲ δαπάνη τῆς συντηρήσεως αὐτῆς εἰς 60,000 φράγκων, ὧν τὸ μείζον ποσὸν καταβάλλει ὁ ὁμογενὴς Χρηστάκης Ζωγράφος.— Ἐτελεύτησεν ἐν Καλάμαϊς ὁ Ἐμμανουὴλ Μπενάκης, τῆς ἐπιφανοῦς μεσογειακῆς οἰκογενείας, διαγέγονος τοῦ μεγάλου τῆς Μελοποννήσου ἄρχοντος Παναγιώτου Μπενάκη.— Εἰς Καλάβρυτα συνελθόντες πολλοὶ ἐξέφρασαν εὐχὴν ὑπὲρ συστάσεως αὐτοῦ Πρωτοδικείου.— Συνιστάται μία καὶ μόνη γενικὴ ἀποθήκη ἐν Πειραιεὶ πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν ὑπὸ τοῦ δημοσίου εἰσαγομένων πυρῆων.— Κατὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἐφόρου τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀραλίου Ὀρφανοτροφείου τῶν κορασίων περὶ τῶν πεπραγμένων τῆς διοικήσεως ἐπιτροπῆς ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1883 μέχρι 31 Ὀκτωβρίου 1884, εἰσεπράχθησαν μὲν ἐν ὄλῳ δρ. 123,814.06 συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ὑπολοίπου τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐκ δρ. 13,909.02 ἐδαπανήθησαν δὲ δρ. 106,262.55, ὥστε ἀπέμεινε περίσσευμα ἐκ δρ. 17,571.51.— Ὁ ἰδρυτὴς καὶ ἰδιοκτῆτης τοῦ ἐνταῦθα μηχανουργείου τῆς «Βοργάνης Ἀθηνᾶς» κ. Ἀχιλλεὺς Κούπας ἐπενόησε καὶ κατεσκεύασε μηχανήματα, δι' οὗ προφυλάσσεται ὁ πρὸς ἀποξήρανσιν ἐκτεθειμένος σταφιδοκαρπός.— Ἀποφάσις τοῦ ἱατροσυνοεδρίου, ἤρθη ἡ ἀπαγόρευσις τῆς εἰσαγωγῆς δερμάτων καὶ βάρβακος ἐκ τῶν τέως ἐπιχολέρων μερῶν.— Κατὰ τὴν γενομένην λογοδοσίαν τοῦ τέως πρυτάνεως κ. Μ. Βενιζέλου, ἡ περιουσία τοῦ πανεπιστημίου ὑπερέβη τὰ πέντε ἑκατομμύρια, ἔξ ὧν περὶ τὰ 3,000,000, εἰς χρήματα.— Ὁ νεκρὸς τοῦ αἰμνήστου Πέτρου Βράβλα Ἀρμένη κομίζεται εἰς Πειραιᾶ διὰ τοῦ Ἀλφειοῦ διαδάντος τὸ Γιβλαρτάρ. Μετενεχθήσεται δ' εἰς Κέρκυραν, ὅπου γενήσεται ἡ κηδεία αὐτοῦ μετὰ πάσης ἐπισημότητος, ἀρμοσούσης εἰς τὰς ἐπιφανεῖς ὑπηρεσίας, ἃς ὁ ἀνὴρ προσήνεγκεν εἰς τὴν πατρίδα.— Ἀπεβίωσεν ἡ χήρα Σίνα.— Ἀπενεμήθη ὁ ἀργυρὸς τοῦ Σωτήρος σταυροῦ εἰς τὸν ἀξιοτίμον ἐν Γαλαζίῳ πρόξενον ἡμῶν κ. Γ. Φοντάναν.

Ἐν τῇ Βουλῇ. Μετὰ τὰς διαφόρους ἐπερωτήσεις, εἰσήλθον εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν ἐπιφύσει ἡ ἐλληνογερμανικὴ σύμβασις εἰς 6' ἀνάγνωσιν ἤρξατο δὲ καὶ ἐπερατώθη ἡ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν συζήτησις, ἐπιδοκιμασάσης τῆς Βουλῆς διὰ ψήφων 116 κατὰ 96 τὴν περὶ τὰ στρατιωτικὰ ἐνέργειαν τῆς Κυβερνήσεως.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

• Νὰ ποῦμε τὰ Χριστούγεννα;» Ποία καρδιά, ὅσον καὶ ἂν ἐξετραχύνῃ, δὲν θὰ αἰσθανθῇ παλμούς τινας αὔρειον ἐπὶ τῇ παραμονῇ τῆς φαιδρᾶς ἑορτῆς; Ἀναμνήσεις προσφιλεῖς ἐξεγείρονται καὶ αἱ τρυφερὰ εἰκόνες τῶν παιδικῶν μας χρόνων ἐπανερχονται ὡς ἐν ὄνειρῳ καὶ ἀναζῶσι πάλιν ἐπὶ μικρῶν. Αἰσθήματα ἀφελῆ, λησμονηθέντα, δροσίζουσι τὰς καρδίας καὶ αἱ σκληρότεροι ἔτι, ἀπαλύνονται διὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ φίλτρου πρὸ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς προετοιμασίας τῶν παιδιῶν. Ὁ ὄλισμός ἀνακόπτει τὸν δρόμον του καὶ βασιλεύουσι πάλιν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας αἱ ἀγαθὰ παραδόσεις τῶν πατέρων μας, ἃς φιλοστόργως τηροῦσι καὶ φυλάσσοσιν αἱ ἀγνότεροι τάξεις τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας.

✱

Ἡ ἀγορὰ καλλωπίζεται καὶ κοσμεῖται. Μετατεθεῖσα ἕνεκα τῆς πυρκαϊᾶς, ἀπώλεσε τὸ γόητρον τῶν ἀναμνήσεων ἀλλ' ἐγκαινίζει καὶ αὐτὴ νέαν ἱστορίαν. Τὰ μικρὰ καμαρόνουσι τὰ καινογενῆ

των ενδύματα, οι πατέρες τους αγορασθέντας ενδιάνους και τας θρησκείας, και αι οικοδόποινοι την καθαριότητα της οικίας των. Έκει δὲ πέραν φαιδρός ἤχος τυμπάνου ἢ πυρετώδης ἐργασία πρὸς κατασκευὴν μεγάλου πολυχρόου χαρτοσανάρου, ἀγγέλουσιν, ὅτι ὁ μικροσκοπικὸς αὐτοσχέδιος θίασος τῆς γειτονίας, προετοιμάζεται διὰ τὰ Καλήμερα.

✱

Ἀργυροῦχοι και πολυτάλαντοι ἄρχοντες, λύσατε τὰ βάρη βαλλάντια σας. Οἱ ἄποροι πολιόκοῦσι τὰ μέγαρά σας, τὰ ὑπουργεῖα, τὰ ἀνάκτορα. Δότε και εἰς αὐτοὺς κἄτι ἵνα μὴ πεινώσι κατὰ τὴν μεγάλην και χαρμόσυνον ἑορτήν. Ἄλλ' ἰδίως ἐρευνήσατε πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθοῦς πείνας, ἥτις ὑπερήφανος ὡς σέτι, προτιμᾷ νὰ τήκηται ἐν τοῖς ὑπογείοις παρὰ νὰ τείνη χεῖρα ἐπαίτιδα. Θερίσατε ἐν τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ, ὅπου κομψοτεχνήματα βαρύτερα σὰς ἐμπνέουσι, πύθους παντοῖους. Ἄλλὰ σπείρατε τὴν εὐεργεσίαν, ὅπου ὁ πόνος και ἡ ἐνδοξα, σπείρατε ἐν μεδιόμα, ὅπου ἡ θλιψίς. Τίς οἶδεν ἦσαν και οἱ ταλαίπωροι αὐτοὶ μίαν φορὰν εὐτυχεῖ, και εἶνε τόσον ἄστατος ἡ τύχη...

✱

Χριστοῦγεννα! Αὖριον ἄρχεται ἡ χαρμόσυνη ἑορτή. Ἀπὸ τοῦ χρυσοκοσμητοῦ δένδρου τῶν ἀνακτόρων, μέχρι τοῦ πενιχροῦ δάϊνου, ὅπερ συμπληροῖ τὴν τεσσαρακονθήμερον νηστείαν τοῦ ἀπόρου, πανταχοῦ ἐπιπνέει μυσθὸν πνεῦμα θρησκείας και ἀγάπης. Οἱ γλυκεῖς τῶν κωδῶνων ἤχοι, ἡ ἐπιθνή λειτουργία, ἡ κατάργησις πάσης κακοποιουῦ ὀσπριοφαγίας και ἡ ἀντικατάστασις αὐτῆς διὰ τοῦ εὐώδους Χριστοφώμου και τῶν κρεατείνων καρρικοεμάτων, ὅλα ταῦτα προκαλοῦσι ἀγλήν χαρὰς ἐπὶ τῆς μορφῆς και προσωρινῆν εὐδαιμονίαν ἐν τῇ καρδίᾳ. Ἄν δὲ που δάχρυ και παράπονον, εὐλογημένη ἡ χεῖρ, ἥτις τείνεται ἵνα ἐνσταλλάξῃ τὸ βάλσαμον τῆς παρηγορίας.

✱

Ἡ ἐλεημοσύνη εἶνε ἀδελφὴ τῆς προσευχῆς» λέγει ὁ Οὐγκώ, προσθέτει δὲ ὅτι δι' αὐτῆς και μόνης ἐξευμενίζεται ὁ Θεὸς και δίδει τὴν χαρὰν εἰς τοὺς υἱοὺς και τὴν χάριν εἰς τὰς θυγατέρας σας, ὅτι εἶνε τὸ μόνον δένδρον, τοῦ ὁποίου θὰ δρέψητε τοὺς καρποὺς ἐν τῷ οὐρανῷ, και μυρία ἄλλα, τόσον ὥρατα πράγματα, ὥστε ἀναγκάζει τὸν ἀναγνώστην του νὰ φέρῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον ἵνα ἐλεήσῃ. Ἄς ἡδυνάμην και ἐγὼ ν' ἀποσπάσω, ἕνα ἔτι ὄβολον ἐκ τοῦ θυλακίου σας ὑπὲρ τῶν ἀπόρων!

Διάσημὸς τις δραματικὸς συγγραφεὺς, τοῦ ὁποίου λησμονοῦμεν τὸ ὄνομα, ἔτρεφεν ἕκτακτον εὐλάβειαν και ἀγάπην πρὸς τοὺς πτωχοὺς, ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας. Ὅτε ἦτο μερῆκιον ἔτι, ἐλάμβανε παρὰ τοῦ πατρὸς του διὰ τὰ μικρὰ του ἔξοδα ἐξήκοντα λεπτὰ καθ' ἑβδομάδα. Ἡμέραν τινὰ μεταβαίνων εἰς τὸ σχολεῖον, ἀπαντᾷ καθ' ὁδὸν γέροντα ἐπαίτην. Οἱ λόγοι του τὸν συγκινοῦσι και ἀμέσως τῷ λέγει. — Πάρε τὰ ἐξήντὰ μου λεπτὰ, δὲν ἔχω ἄλλα ἀπ' αὐτὰ. Ὁ πτωχὸς γέρον μετὰ μυρίας εὐχὰς και εὐλογίας τῷ ἀποκρίνεται: Μικρὸ μου, θὰ γίνης μίαν ἡμέραν μέγας και εὐδαιμων. Νὰ τὸ ἐνθυμῆσαι. Καὶ ἕκτοτε μετὰ ἔτη, ὅτε ὁ παῖς ἐκεῖνος ἀνδρωθεὶς ἔδρεπε δάφνας ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐν ἐκείτῳ θριάμβῳ του ἀναμνησκόμενος τῆς προφητείας τοῦ γέροντος, ἔλεγει: Ὅσα ἐξήντὰ μου λεπτὰ, τὰ ἐξήντὰ μου λεπτὰ!...

✱

Μόνος ὁ Malherbe δὲν ἐπίστευεν εἰς τὰ τοιαῦτα, καιτοι τακτικῶς ἤλεει τοὺς πύσχοντας ὅτε δὲ τις τούτων τῷ ἔλεγεν, ὅτι θὰ παρακαλέσῃ τὸν θεὸν δι' αὐτόν. — Φίλε μου, ἀπάντα, μὴ λάθης τὸν κόπον δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς πολλὰ χατήρια ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀφοῦ ὁ Θεὸς σὲ ἐγκαταλίπη οὕτως ἐν τῇ γῇ!

✱

Ἄλλ' ὁ Malherbe ἦτο μέγας ἄθεος. Φαντάσθητε ὅτι ἐπίσκοπὸς τις τὸν προσεκάλεσέ ποτε νὰ προγευματίωσι και νὰ μεταβῶσιν ἔπειτα εἰς τὴν λειτουργίαν. Ὁ φίλος ἐκάθησεν, ἐπρογευματίσεν και ἀπεκοιμήθη ἐπὶ μίᾳ καθήκῃ. Ὁ ἐπίσκοπος τὸν ἐξυπνᾷ και τῷ ὑπενθυμίζει ὅτι θὰ ὑπάγωσι

εἰς τὴν ἐκκλησίαν.— Ἄφησέ με σὲ παρακαλῶ. Τὸ ἕδιον εἶνε κοιμοῦμαι καλά και ἔδω!...

✱

Πολὺ φοβοῦμαι ὅμως ὅτι διὰ τῶν ἀνεκδότων τούτων τοῦ Κακοχλόου, ὡς μετεφράσθη ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦ Malherbe, ἐζημίωσα τὸ θέμα και ἐσκανδάλισα τοὺς ἀναγνώστὰς μου. Καὶ πράγματι ἔχουσι τόσην συγγένειαν μετὰ τὰ ἀνωτέρω, ὅσην σέξαι εἶχε μετὰ τὴν λογικὴν φοβερός τις λογοπαίκτης ὅστις ἀνερχόμενος μετ' ἐμοῦ ἐκ Πειραιῶς διὰ τοῦ σιδηροδρόμου και ὁμιλῶν περὶ ἐλεημοσύνης ἐστοάφη και πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἰδέας του, μοι ἔδειξε τὸν ἐλαιῶνα λέγων: Ὁ ἐλαιῶν πτωχῷ, ἀνεῖζει Θεῷ...

Ἰμδ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Μέλος κ' ἐγὼ ἀποτελῶ μικρὸν τοῦ σώματός σου, πλὴν εἶμαι χρησιώτατον ἰδίως στὰ θηρία ἐν τὰ σκότῃ ἀγῶπῃ, ὥραία μου Κυρία, τὴν κεφαλὴν μου ἀπόκοπον, κ' ἰδοὺ ἐγὼ ἔμπρός σου. Παπ.

Τοῦ προσώπου σου ἐν μέρος σὺν τοῖς ἄλλοις περιφράττω ἐν στοιχεῖον ἀμυθὸς βγάλη; με πατεῖ; ἐν περιπάτῳ.

Ὅρος μ' ἔκαμεν ἡ φύσις, ἀλλὰ γίνομαι τετράπου, ἀν με ἀποκεφαλίσῃς.

(Νὰ ἀναγρωσθῇ ἡ λέξις)
υ ο ο ο ο ο α
ν δ χ ρ σ β ν

ΠΡΩΒΛΗΜΑ

Ζητεῖται ὁ ἀριθμὸς, ὅστις διαρούμενος διὰ τοῦ 2 ἔχει ὑπόλοιπον 1, διὰ τοῦ 3 ὑπόλοιπον 2, διὰ τοῦ 4, 3, διὰ τοῦ 5, 4, διὰ τοῦ 6, 5 ἄλλ' ὁ ὁποῖος διαιρούμενος διὰ τοῦ 7 δὲν ἔχει οὐδὲν ὑπόλοιπον.

ΛΥΣΕΙΣ

Αἰνίγματα. Σάαγρος (ὁ ἀγρίοχορος και ὁ κυνηγὸς αὐτοῦ) Σὺ, ἀγρός (Δημῶδη) Ῥεπάνι-Σάλιαγρος.

Πρὸς συμπλήρωσιν.
Μόριον
ὄριον
ρίον
ῖον
ὄν
ν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Ἀ. Κ. Χ. Σῦρον. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη μετὰ τοῦ κ. Ἀ. συνεννοήθημεν θὰ σὰς γράψωμεν ταχυδρομικῶς τοῦ ποιήματος τοῦ V. Hugo (ἐν τῷ Ruy Blas) δὲν ἐδημοσιεύθη τις μετάφρασις, ὑπάρχει ὅμως ἡ ἑξῆς, ἀνέκδοτος ὀφειλομένη εἰς τὸν γλαυφρὸν κάλαμον τοῦ κ. Εὐγ. Γ. Ζαλοκώστα.

Γιατί ν' ἀκούσω τὰ πουλιὰ
Ποῦ κελῖδοῦν στὰ δάση,
Ἄφοῦ ἡ δίκῃ σου ἡ λαλιὰ
Κ' ἐκεῖνα θὰ περάσῃ;

Γιατί τὸ φῶς εἰς τοῦρανοῦ
Τὰ ἄστρα νὰ ζητήσω,
Ἄφοῦ ἔστοῦ μαῦρου σου ματιοῦ
Τὴν λάμψι θ' ἀντικρῶσω;

ἀν θέλω τὴν πρωτομαγιά
Λουλούδια, ἀφοῦ κρυμμένα
Εἰς τὴν δίκῃ σου τὴν καρδίᾳ
θὰ ταῦρα ἕνα ἕνα.

Ἄγάπη λένε τὸ πουλί
Ποῦ εἰς τὸ δάσος ψέλνει,
Τὸ ἄνθος ποῦ μωσχοβολεῖ,
Τᾶττρο ποῦ λάμψι στέλνει.

κ. Ν. Τσ. Ὑδραν, Δ. Β. Ἄργος και Σ. δὲ Β. Ζάκυνθον. Ἐλήφθησαν. Ταχυδρομικῶς δελετήριον. — κ. Μ. Θ. Γ. Κεφαλληνίαν. Ἐνεγράφητε. — Ἀναγνώστη τῆς «Ἐβδομάδος». Νὰ σὰς ἴδωμεν. — κ. Μ. Γ. Ν. Σῦρον. Ἐυχαριστοῦμεν ἐκ τῶν προτέρων ἀριθ. ἀπεστάλη. κ. Κ. Π. Σμύρνην. Ἐλήφθη σὰς εὐχαριστοῦμεν. Σειρά και ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν. — κ. Θ. Δ. Σμύρνην. Ἐυχαριστοῦμεν. — κ. Κ. Τ. Λαμίαν. Ἐλήφθη σὰς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κ. Μ. Βαθιάτην. Ἀναμένομεν ὑποσχεθέντα. — κ. Μ. Μ. Στυλῖδα και Μ. Β. Ζ. Θήραν. Ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κ. Μ. Ταγανούγ. Ἄμα ἐκδοθῶσι, σὰς σημειοῦμεν τὰς τιμὰς τὸ λεξικὸν εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Κ. Βίλμπεργ ἢ Μπέικ — κ. Κ. Π. Ε. Ζάκυνθον. Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος εἶναι βεβαίως ἕκτακτος ἀλλ' οὐχὶ και ἐπιφανής. κ. Ζ. Δ. Κ. Γαλάζιον. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν παραγγέλαι σας ἐκτελεσθήσονται. Καὶ διὰ τὰς δύο αἰτίας. — κ. Κ. Π. Εἰνήθην Ὁ Δ. Μ. ἔρχεται κατ' αὐτὰς ὁ Α. Ε. ἰδιωτεύει. — κ. Στ. Σ. Γιούργεδον Προσεχῶς. — κ. Δ. Ζ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἡμ. Ῥ. ἀποστέλλομεν. Ἰστ. Τρ. δυσῆρετος.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἐβδομάδος» εὐρίσκονται:

Ἡ «Μελέτη ἐπὶ τῆς νέας Ἑλληνικῆς ἢ βάσανος τοῦ ἐλέγχου τοῦ ψευδαττικισμοῦ»
ὑπὸ Γεωργίου Ν. Χατζεδάκη
και τιμᾶται δραχμῶν 2.50

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΑΝΝΙΝΟΥ

Τιμὴ Δρ. 4 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν και Δρ. 5 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Και ἀπαντα τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα ὑπὸ Ἀριστοτέλους Η. Κουρτίδου.

Εἰς τοὺς συνδρομητὰς μας τὰ στέλλομεν ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ἀντὶ τῆς Dosia, ἥτις εἶναι μεταπεφρασμένη, θέλομεν δημοσιεύσει προσεχῶς ἐν ὥραϊα μεταφράσει τὴν Ingénue μυθιστορικὴν τῆς αὐτῆς Henry Gréville.

Εἰς τὸ παρὸν και τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς «Ἐβδομάδος» ὑπάρχει διαφορά τις κατὰ τὴν ποιότητα τοῦ χαρτου, καθυστερήσαντος τοῦ συνήθους ἕνεκα τῶν καθάρσεων.